

Se duc profesorii...

CA UN COPIL SĂ PLÂNGĂ CERUL

IN MEMORIAM

Se duc profesorii...

Se duc,

Să se-nfrățească cu Pământul,

La fel ca frunzele din pomi,

Când de pe crengi...

Le smulge vântul.

Se duc profesorii...

Se duc,

Ei urcă-n cer treaptă cu treaptă,

Acolo... unde Dumnezeu

La poarta Raiului l-așteaptă.

Se duc profesorii...

Se duc,

Acei... ce n-au a-se-mă-na-re,

Ca un copil să plângă cerul,

Cu lacrimi... stele

Căzătoare.

Se duc profesorii...

Se duc,

Și nimeni... să-i în-lo-cu-ias-că,

Până astăzi Om care-a știut,

Ca dâșii, cartea,

Să iubească.

Se duc profesorii...

Se duc,

Cu fața... plină... de tris-te-țe,

Pentru că nu mai au puteri,

Să lupte... dârz,

Ca-n tinerețe.

Se duc profesorii...
Se duc,
Un ci-ne-va viața...le-o curmă...
Ca să-i ridice-n cer pe toți
Șir de cocori fără...
De urmă.
Se duc profesorii...
Se duc,
Fără de-a spune vre-un cuvânt,
Și-i... de la sine înțelese,
C-a mai urcat în cer
Un sfânt.
Se duc profesorii...
Se duc,
Ei urcă-n cer... cu tot cu scară,
Lăsând în urma lor o rană,
Care-a durut... și-o
Să mai doară.

Victor Cobzac (VicCo)